

podle vzoru ŽENA

Obsazení: 1 žena, 1 muž

Hra vznikla během zimy 2017/2018 v Lucembursku.

// – pomlka

V taxíku

Prázdna scéna.

V následujícím dialogu se ON snaží až příliš o spontánnost středoškoláka – gympláka.

ONA to považuje za směšné, tak mu jeho pokusy s pobavením sabotuje. Tam, kde na hru přistupuje, schválně přehrává.

ONA Ty seš fakt blázen!

ON To se ti na mě přece vždycky líbilo, ne?

ONA A nebylo to spíš naopak? Kam to jedeme?

ON Někam na večeři. Teď si dáme aperitiv. Půjč mi to. Zkusím to otevřít, pozor!

ONA Počkej, opatrně! Ať mu to tady nepoleješ. Bravo!

ON Dámy jako první.

ONA Ó děkuji. Hmm, vynikající!

ON Teď já. // Sakra! *(prská a smrká)*

ONA Dobrý?

ON Mám to až v nose, krucinál!

ONA To máš za to! Seš do všechno strašně hrr.

ON Já ti mám teď úplný déjà-vu. Si připadám jako tehdy. Co ty?

ONA Dej mi ještě napít.

ON *(hraje autoritu)* Milá slečno! Co by tomu řekli rodiče, že se takhle nalejváte?

ONA Rodiče?

ON A v taxíku! A před maturitou! A v pánské společnosti!

ONA Radši zavři pusu. (*předá mu láhev*)

//

ON (*gymplák*) Ježkovy voči! Mám hroznej malér!

ONA Já vím. Čeká tě rozvod.

ON Ale ne! Co je tohle za malér, prosím tě? Hůř! Někde jsem nechal maturitní otázky!

ONA To nemyslíš vážně.

ON Jsem úplně v pytli, chápeš?

ONA Ty seš pako. (*sebere mu láhev*)

ON Co budu dělat, vždyť neodmaturuju! Celej život s cejchem! Každěj se mě přece bude ptát, za kolik jsem to dal. Jestli neodmaturuju, jsem mrtvej muž. Otec mě zabije. A pak mě donutí, abych pracoval pro něj.

ONA To byl monolog! Koukám, že to bereš vážně. Ale tvůj otec mě fakt děsí.

ON A to si říkáš moje holka? Že bys mi je třeba půjčila, abych si je okopíroval?

ONA Ježiši! Jsem to ale nána! Tady máš! (*předá mu láhev*)

//

ON (*gymplák*) Prosím tě! Prosím tě!

ONA Co se zase děje, prosím tě?

ON Prosím tě, katastrofa! Naprostá hrůza!

ONA Radši mi to ani neříkej.

ON Musím. Musím ti to říct!

ONA Tak mi to řekni, ježíšikriste!

ON Dobře, ale připrav se. Radši se na to napij.

ONA Provedu.

ON Takže... Sabina se vykašlala na Kamila!

ONA Tohle budeš teď vytahovat? Až tak?

ON Kamil se totiž vyspal s jinou!

ONA *(chvíli jen kroutí hlavou)* Ne. Tak to nebylo.

ON Jo, bylo!

ONA To Kamil se vykašlal na Sabinu, protože Sabina se vyspala s jiným!

ON No, to nene!

ONA No, to jojo!

ON Tak na tohle se musím napít. *(vezme si od ní láhev)*

//

ONA Nepodvedls mě, že ne?

ON *(vyděšeně – černé svědomí)* Cože? Jak tě... *(prská a kašle)* jak tě to...

ONA Hlavně se neudus. Dobrý?

ON Jak tě to napadlo, prosím tě?

ONA Napadlo. Sabina se tehdy vyspala s půlkou čtvrtáku.

ON *(s úlevou)* Já? A Sabina?

ONA Jo, ty a Sabina.

ON Tak tomu říkám kravina.

ONA Hele, jsem teprve mladičká – vždyť je mi sotva osmnáct –, ale začínám tušit, že svět je krutej a že možný je úplně všechno. A víš co? Intuice, to je někdy pěkná mrcha.

//

ON *(vážně)* Ty mi nevěříš?

ONA Moc ráda bych ti věřila.

(na delší dobu se jeden druhému zahledí do očí)

ON A ty seš jenom moje?

//

(drama jako z filmu pro pamětníky – i fyzicky)

ON Jste pouze má?

ONA Vy to potřebujete slyšet? Cožpak to necítíte?

//

(napůl vážně, napůl komicky)

ONA Já... víš... Dlouho jsem nevěřila, že se dokážu doopravdy zamilovat. Vždycky, když se mi někdo líbil, dokázala jsem si ho přivábit. Žádný problém. Hej, haló, ty, no ty! Tebe chci, a tak budeš můj! Jenže... Teď už mě najednou nějak nebavíš. Smůla, hochu, promiň. Zase klidně zacouvej. // Už jsem si dokonce začínala myslet, že jsem prokletá! Chápeš to drama, jo? A že jinak už to nebude. Ale pak! Pak jsi z davu vystoupil ty! Nebo ses ostříhal a spravila se ti pleť. A já jsem, teď ve svých osmnácti, konečně doopravdy zamilovaná. Až to bolí. Fakticky. Tady. Au.

ON Pamatuju si, kdy jsem tě uviděl poprvý. Panenka, napadlo mě. Dva roky mi trvalo, než jsem se prodral, prosekal a probil tím zástupem, co se kolem tebe motal, plížil a plazil. Hnus. „Nedobytná pevnost“, tak ti tehdy kluci říkali. // Myslím, že za to vděčím deodorantu. Ve třídě jsem byl tehdy na beton jedinej, kdo ho používal. A taky jsem ti složil tu báseň...

ONA Ach ne, ta báseň!

ON Trocha poezie... A byla ruka v rukávě!

ONA No, to nevím, jestli za to mohla zrovna ta báseň...

ON Ještě si ji pamatuju.

ONA Ne, ne! Prosím!

ON *Láska – co je to, lásko?*

ONA Ale to vážně nemusí bejt!

ON *Láska – co je to, lásko? Láska jsi ty, moje lásko.*

Možná si ještě vzpomeneš, že jsem měl zálibu v absolutním rýmu.

ONA Jak bych na to mohla zapomenout? Už stačí, ano?

ON *Dívám se na tebe a vím to – já vím. Díváš se ty na mě a víš to – já vím.*

Všechno už jiné je – navždycky. Láska teď s námi je – navždycky.

A teď pozor, změna!

Ty jsi moje a já jsem tvůj. Jednou postavím nám dům.

Chápeš, tvůj – dům. To je teprve...

ONA Chápu, to je teprve rým!

//

ON No řekni, věnoval ti pak ještě někdo podobný veledílo?

ONA Ne, takový veledílo už nikdo. Samozřejmě že ne.

ON Tobě to nepřípadalo roztomilý?

ONA Tys byl celej roztomilej. *(štípne ho do tváře jako malé dítě a pak mu zvolna vezme hlavu do dlaní)* S tím tvým nekonečným vesmírem, tady. *(palci ho pohladí pod očima)*

ON Takhle se na moje pihy už žádná jiná nedívala.

ONA Co piha, to hvězda.

(pustí se ho)

//

ON *(gymplák)* Ehm. Tak co říkáš? Už by sis dala říct?

ONA *(striktně)* Až po maturitním večírku.

//

ON Na. *(láhev)* Na kuráž. Vezmu tě totiž na chatu tety Růži.

ONA My nejedeme na večeři?

ON Změna plánu. Improvizuj.

ONA Ježíšikriste! Tys na mě byl vždycky až moc spontánní. // A nejezdili jste na tu chatu s Hynkem?

ON *(přehnaně obranně)* To bylo jen jednou!

ONA Co děláš? Ježíši, uklidni se.

ON Jsem klidnej. Jen nechápu, co za bludy na tebe Hynek pořád valí.

ONA Jaký „pořád“? Jaký „bludy“? Jen si na tu chatu občas prostě vzpomene. To je celý. Co je s tebou, prosím tě?

ON Nic se mnou není. Se bavíme, ne? Zábava, ne? // *(gymplák)* Se nám to tady pěkně rozjíždí... Na tom našem maturitním večírku!

ONA Už? To už máme po maturitě? To je fičák! Tě nestíhám vůbec...

ON Víš, jak se říká, že v nejlepším se má odejít? Noc je ještě mladá... Co je to za obličej? Netvař se tak! Nemusí dojít přímo... na to. Můžeme si jen povídat. Může to bejt úplně nevinný.

//

ONA Dobře. Tak jdeme na to. Ale ještě si dopiju.

ON Fakticky? Ty chceš?

ONA Hrozně tě chci.

ON Fakticky? Ty mě chceš? Jako doopravdy?

- ONA Ti to říkám, neslyšíš? Hrozně moc tě chci, šíleně po tobě toužím, dlouho jsem čekala, chtěla jsem toho pravýho a tys byl tak trpělivej, jsem do tebe blázen, musím tě mít, seš to prostě ty a já tě hrozně moc chci!
- ON No tak... no tak... tak skvělý. (*rozhlíží se*) Jak to teď ale... Hele! Tomu neuvěříš! Podívej tamhle! Chata tety Růži!
- ONA Cože? Kde? Hotel Tři růže?! To si snad děláš...
- ON Blížíme se k němu. Má nám řidič zastavit?
- ONA Tak poslední lok.
- ON Mám mu říct, že si vystoupíme?
- ONA Je to tak nahonem. Nemůžu se rozhodnout. Pochop, je to důležitěj životní krok. Budu si to pamatovat až do smrti.
- ON Do ničeho tě netlačím.
- ONA Ale jo. Chci to. Od začátku vím, že to má bejt s tebou. Už navždycky budeš můj první. Ježiši, ta láhev je prázdná! Tak stopni ho přece! Zastavte!

Pomlka.

Zabouchnutí dveří.

PŘÍLOHA

Synopse Láska podle vzoru ŽENA. Skloňujte s námi.

Komorní hra nabízí tři možné odpovědi na otázku, jak by asi probíhalo setkání s první láskou po letech. Tři odlišné pohledy na prožití jedné noci.

Náhodně se setkávají po letech cestou na třídní sraz. Osudovost okamžiku v nich rozeznívá někdejší mladickou bezstarostnost a prchavý závan všech poprvé. Zatouží být spolu déle a stranou všech pohledů. Rozhodnou se změnit plán.

Dveře hotelového pokoje zaklapnou. Celkem třikrát.

Klap poprvé.

Oživená dávno prožitá vášeň.

Pocit znovuobjevené celistvosti.

Splynutí těl a duší navždy, anebo už nikdy.

Klap podruhé.

Rozpačitě neohrabaná smíšená očekávání.

Nečekaně shovívavá melancholie všednosti.

Klap potřetí.

Křik odemknutých křivd.

Hluboko ukrytá bolavá místa.

Zabitá znovunabytá důvěra.

Kdo může ráno poté s jistotou říct, jak tahle osudová noc proběhla?

